65ste Jaargang No. 5343

DAGBLAD

Woensdag 4 Februari 1948

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit blad verschijnt niet op Zon- en feestdagen. Abonnementsprijs Curaçao en Bonaire ƒ 2.—, Aruba, Suriname en de Bovenwindse Eilanden ƒ 2.50, buitenland ƒ 3.— per maand, bij vooruitbetaling. Advertentieprijs ƒ1.— per cm. kolomlengte.

Uitgave van de Paulus-Drukkerij te Curaçao. Hoofdredacteur Ad. Versney. Adres voor directie, redactie en administratie: Conscientiesteeg 27. Postbus no. 80, telefoon Directie en Administratie no. 1550, Redactie no. 1858.

Agent voor Aruba, Oranjestad, J. E. Croes, Nassaustraat 376; voor Aruba San Nicolas, G. D. Hofstee. Bankiers, Hollandsche Bank Unie, N.V., Maduro & Curiel's Bank, beide te Willemstad, Curaçao, Nederlandse Crediet-bank N.V., bijkantoor te Venray (Nederland).

Palestijnse Joden vragen hulp

Stakingen in Duitsland gericht tegen eigen leiders

Zuidelijke Democraten vallen Truman aan

EEN INTERNATIONAAL MACHT?

Het Joodse agentschap voor Palestina deed een beroep op de veiligheidsraad van de Uno om een actie te voeren tegen wat het noemde een Arabisch complot om het verdelingsplan van Palestina omver te werpen. In een memorandum van de Palestijnse commissie aan de Uno wordt het Agentschap officieel erkend als zegsman der Palestijnse Joden. Het vroeg aan de Veiligheidsraad een actie te voeren onder het charter der bepalingen van de vredesverdragen. De commissie zal nu moeten uitmaken of zij het beroep van het Agentschap rechtstreeks aan de Veiligheidsraad zal overbrengen in een speciaal rapport of dat het opgenomen zal worden in de algemene besprekingen over het conflict ontstaan door de scheiding van Palestina.

Het Joodse agentschap beschuldigde de Arabische liga wegens een officieel ondersteunde campagne van bedreigingen en propaganda. Tegelijkertijd ook wegens rechtstreekse actie tegen de Joodse nederzettingen van Dan, Kfar, Szold en Yehiam. Deze actie werd gevoerd door Arabische binnendringers op 9, 14 en 21 Januari jl. Tevens worden er voorbereidingen getroffen door de Arabische liga voor nog drie aanvallen in het Heilig Land.

De commissie welke door de Uno is ingesteld ter uitvoering van de verdeling van Palestina, werkt momenteel aan een speciaal rapport voor de veiligheidsraad waarin — naar bevoegde bronnen mededelen — zij de Veiligheidsraad verzoeken om een internationaal macht in het leven te roepen, welk zorg zal dragen dat de verdeling van Palestina tot stand zal komen.

DE STAKINGEN IN DUITSLAND.

George Bria seint uit Stuttgart, dat het industriële leven in West-Duitsland tot stilstand is gekomen. Ongeveer twee millioen arbeiders hebben het werk neergelegd in de Britse en Amerikaanse zones uit protest tegen de vermindering der voedselrantsoenen. Honderden steden en dorpen in de industriële gebieden van de Britse zone, zijn lamgelegd, doordat de klerken en massa in staking zijn gegaan. De vakbond bericht, dat het aantal stakende klerken ontzettend groot is, doch een aantal bureau beambten der banken en regerings-instellingen hebben hun in de steek gelaten. In Hamburg beweerde een zegsman van de arbeiders-unie, dat er meer dan 19 stedelijke administraties zijn lamgelegd door staking. In Stuttgart had een dergelijke toestand plaats op Zondag jl. De straten waren zo goed als leeg. De treinen zijn op de rails gebleven. De zaken zijn gesloten. Dit zelfde verschijnsel deed zich voor in Mannheim, Ulm en Heidelberg. Er is echter nog geen demonstratie gehouden tegen de zwarte handel, welke aanzienlijk is toegenomen sinds het tekort aan voedsel.

Verleden maand heeft de militaire gouverneur van Duitsland, Generaal Lucius Clay op een vergadering der ministers van de Amerikaanse zone verklaard: „Alle voedsel wat vandaag verkrijgbaar is, moet verkregen worden en de demonstranten zullen geen voedsel meer krijgen". Momenteel beleven de Duitsers zeer critieke dagen.

De stakende klerken in de Britse zone eisen 250 calorieën meer per dag. De theoretische standaard van de calorieën bedraagt momenteel 1500 dagelijks. Zelfs het personeel der levensmiddelenzaken zijn in staking gegaan.

MINISTER FARHOODI ONTKENT.

De waarnemende premier van Teheran, Minister Hussein Farhoodi, heeft gezegd, dat de regering van Iran heel binnenkort officieel de beschuldiging van Rusland zal weerleggen. Het is niet waar, dat Noord-Amerika een militaire basis opricht in Iran. Een zegsman van het leger heeft verklaard, dat de Noordamerikaanse militaire missie in Iran slechts een adviserend lichaam is. Het heeft nooit actief deelgenomen aan de leiding van het Iranese leger, noch andere aangelegenheden. De Russische beschuldiging, volgens welke de Noordamerikanen vliegvelden oprichten in de Iranees-Russische grenzen op tekening zetten, is even vals als vele andere beweringen in he Russisch rapport.

TSJECHISCH — PERUAANS OVEREENKOMST.

Uit Praag wordt bericht dat de Peruaanse delegatie bekend heeft gemaakt dat er een overeenkomst tot stand is gekomen tussen Peru en Tsjechoslowakije. De Peruaanse Minister Gonzalo Ulloa en de consul J. Mader, die onlangs uit Lima zijn teruggekeerd, hebben materiaal medegebracht voor het sluiten der overeenkomst. Voorafgaand aan het verdrag heeft Peru een bestelling in Tsjechoslowakije gedaan van kristalglas en porselein voor de versiering van het presidentieel paleis te Lima.

TRUMAN VOLGT VOETSPOREN MUSSOLINI?

Uit Londen bericht men ons, dat het communistisch blad „Daily Worker" als volgt geschreven heeft: „Truman is geslaagd waar Mussolini is gefaald".

In een commentaar op het Russische protest aan Iran tegen de Noordamerikaanse activiteiten der militaire missie schreef het blad: „De Middellandse Zee is Noordamerikaans meer geworden. In de militaire zin des woords schijnt het of Perzië in handen der Amerikanen gevallen is en er worden vliegvelden en versterkingen aangebracht langs de Russische grens. Deze Noordamerikaanse penetratie in het Midden-Oosten gaat parallel met het oefenen van zijn invloed in de Middellandse Zee, alwaar de Britten de scepter zwaaiden en alwaar Noord-Amerika thans de macht in handen heeft. Het liat voor de hand, dat Noord-Amerika een strategisch plan heeft opgezet in het Midden-Oosten als onderdeel van zijn wereldoverheersing".

MILITAIR VRIENDSCHAPS ALLIANTIE.

Een bevoegde Britse bron deelt mede dat de Anglo-Saudi-Arabische besprekingen spoedig zullen aanvangen. Hieronder valt ook de militaire- en vriendschaps alliantie tussen deze landen. Dit is een deel van het Engels plan om de Arabische staten te brengen onder het veelzijdig veiligheidssysteem.

Katholiek met Hart en Handen?

Winstbejag, dat schuldig staat aan veel schendingen van de Zondagsheiliging, speelt ook kat en muis met onze katholieke principen in de handel. Wanneer de kat van het voordeel de winkel binnen sluipt, stuiven de muizen van alle principen verschrikt uiteen en degene, die haar in de klauwen valt, wordt opgevreten met huid en haar.

Kan men hier de winkel van den katholiek van een niet-katholieke onderkennen? Ze zijn allen van hetzelfde amorele, materialistische slag. Dezelfde sensuele, soms zelfs zedeloze lectuur, dezelfde pin-up illustraties en tijdschriften en wandprenten. Dezelfde heidense beelden, dezelfde zwoele muziek, dezelfde provocerende kledingstukken, dezelfde door en door mondaine artikelen.

Is dit dan een gedeelte van het leven, waarvoor geen aparte katholieke normen bestaan? Is de zakenman, wat zijn handel betreft althans, gelijk aan een man zonder geloof? Uit de feiten zou men het concluderen, maar die conclusie is onjuist. Iedereen weet, dat het geloof het gehele leven doordringt, ook het zakenleven. Iedereen weet, dat het hier, zoals overal elders, zijn gewone eisen steit: dat we de rechtvaardigheid betrachten, m.a.w. dat we eerlijk zaken doen; en vervolgens dat we geen ergernis geven, m.a.w. dat we niet, omwille van de winst, afbreuk doen aan het geloof of aan de goede zeden van onze medemensen en van de gemeenschap.

Het is een gewetensplicht voor iederen katholiek zich aan die principen te houden, en hij staat schuldig voor God, wanneer hij ze overtreedt: schuldig in een mate, die evenredig is aan de materiële of geestelijke schade, welke hij veroorzaakt.

Nu zal hier nog al eens tegen aangevoerd worden, dat het uitstallen en verkopen van bedoelde artikelen door katholieken weinig of niets toevoegt aan de schade, die het etaleren en verstrekken van dezelfde dingen in de vele niet-katholieke winkels veroorzaken.

Dat de uitwerking van deze bronnen van bederf op onze katholieke gemeenschap funest is, is evident. Heel onze Christelijke samenleving staat niet in het teken van het Kruis, maar in het teken van Venus en in het teken van den Mammon. Geheel ons moderne leven is één volgehouden en tot in het kleinste toe doorgevoerde poging, om levensgeluk te verwerven volgens het recept, dat in zulke boeken en tijdschriften en films voor ons uitgespeld wordt, als waarvan wij de verspreiding in de handel, ook de „katholieke" handel, wraakten. Dit leven is in wezen niet Christelijk. Het is materialistisch, het is heidens.

Wat ook het geloof moge zijn in ons hoofd en wat de gevoelens in ons hart, de levenswijze van deze gemeenschap is er één, die met een ander leven als dit stoffelijke, die met vergelding van goed en kwaad, in zijn practijk geen rekening houdt. Die levenswijze, voor katholieken en ongelovigen gelijk, is een uitdrukking van het princiep: „Laten we eten en drinken, want morgen zijn we dood". Waar, wat de katholieken betreft, nog deze gedachte bijkomt: „Tegen de tijd, dat de koek hier beneden op is, hebben we nog gelegenheid genoeg, om aan het hemels gastmaal te denken", m.a.w. hoe onsympathiek het ook klinken moge: zij leven op een wijze, die men het best zou kunnen karakteriseren als: van twee ruiven eten.

De hemel en het geloof zijn door te velen onzer katholieken uit hun leven verbannen tot aan de rand van de dood, en wat er overbleef, is een levenspraktijk, zo ontgeestelijkt en verstoffelijkt, dat hij in niets van die der heidenen onderscheiden is.

Levensgeluk is voor beiden: de verzadiging van alle natuurlijke verlangens met geen andere beperking als de fysieke onmogelijkheid, om ze te voldoen. Die onmogelijkheid noemen zij tegenspoed.

Vreugde is plezier van welke twijfelachtige soort dan ook, en het ontbreken daarvan is hun verdriet.

Rust is de afwezigheid van moeite, om voor anderen iets te doen, en overlast alle diensten, die van hen gevraagd worden.

Waarde is iets, dat met hun bank-saldo te maken heeft, en waardeloos, wat niet in geld omgerekend kan worden.

Eer is bekendheid, verworven door rijkdom en uiterlijk vertoon, ook al is die rijkdom oneer-lijk gewonnen, en het uiterlijk vertoon de dekmantel van on-eer-baar gedrag.

Dit zijn de doeleinden voor katholieken en ongelovigen gelijk. Doeleinden, die even onchristelijk als zuiver materieel zijn, en de middelen, die ter bereiking er van gebezigd worden, zijn natuurlijk van dezelfde soort: immers alleen de christelijke levensidealen d.i. het goede levensdoel, wordt door uitsluitend goede middelen bereikt. Doch al de bovenstaande met middelen, die onverschillig staan tegenover goed en kwaad. Inderdaad zijn ze vaak beter gediend met slechte dan met goede.

In de praktijk toont men dan ook de onvermijdelijkheid van deze consequentie. Want waar deinst men voor terug, als het er om gaat, zijn verlangens te voldoen; zijn eigen leven zó gelukkig te maken, zó goed te doen slagen, als men dat in zijn voorbeelden en idealen: de sterren op het witte doek, gezien heeft? Zeker niet voor de zonde. Zeker niet voor de schending van zijn duurste katholieke principen.

Dit is dan ook het stigma, dat op deze katholieke gemeenschap drukt: katholiek van gevoelen, ja, maar al te zeer heidens van praktijk.

Van zulk een levensstijl nu is de handel én oorzaak, én weerspiegeling. Men kan zich inderdaad afvragen, of zij wel veel van haar verderfelijke invloed zou verliezen, wanneer de katholieke handelaren de stempel van hun geloof op hun zaken zouden drukken. Zolke kwade gelegenheden blijven immers ongewijzigd bestaan, dat gegadigden toch altijd de kans hebben elders hun bederf te kopen. Nochtans is daarmee aan geen enkele katholiek een vrijbrief verstrekt, om zijn zaken op de oude voet voort te zetten. Want zij geven daardoor ergernis, en dit in meer dan één opzicht.

Vooreerst dragen zij bij aan de verwildering der zeden, en dit doen zij in eendrachtige samenwerking met niet-katholieken. Maar vervolgens, en dat betreft uitsluitend een heel bepaaldelijk

Koningin Wilhelmina meldt, dat een gedenkwaardig doel bereikt is

Het kolonialisme is dood

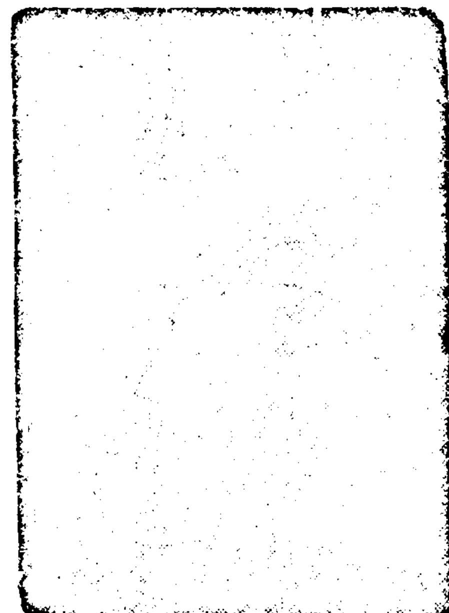
Tot hen, die onze geallieerden in de oorlog waren, wens ik enkele woorden te richten. Ik wens U mede te delen, dat de volkeren van ons gemenebest een gedenkwaardig doel bereikt hebben.

Een vrij gefedereerd Indonesië staat op het punt zijn plaats in te nemen onder de democratische landen der wereld.

Zeven jaar geleden toen Nederland onder de nazie-onderdrukking was, kondigde ik aan mijn landgenoten de bedoeling aan om nieuwe verhoudingen te scheppen tussen Nederland en de andere delen van ons gemenebest. Een jaar later, midden in de oorlog, werd een omtrek van de nieuwe betrekkingen geschetst. Heden is dit deelgenootschap een levende werkelijkheid, welke snel zijn uiteindelijke vorm nadert: de Verenigde Staten van Indonesië, een unie vormend met het Koninkrijk der Nederlanden, Suriname en de Antillen.

In de donkerste periode van de oorlog vond de grote president, mijn onvergetelijke vriend, tezamen met Groot Britannië's dappere kampioen voor vrijheid, een blijvende uitdrukking voor ons gezamenlijk doeleinde, hetwelk zelfs verder reikte dan het onmiddellijke doel van de onafhankelijkheid van ieders land. Het was onze taak de wereld te bevrijden van vrees en te bevrijden van gebrek; er een plaats van te maken waar de mens vrij zou zijn God op zijn eigen wijze te aanbidden en vrij om zijn gedachten uit te spreken.

Ik ben verheugd dat de mensen in Indonesië en hier de wijsheid en de bekwaamheid hebben gevonden om regeringsvormen te scheppen welke aan vele millioenen mensen de vrijheden en de rechten zullen waarborgen voor welke U, onze bondgenoten, en wijzelf tezamen vochten. Zij moeten nog een lange weg afleggen.

KONINGIN WILHELMINA
een levende werkelijkheid.

De gewone man is er ver van vrij van vrees en gebrek te zijn in die delen van Indonesië, waar de terroristen nog doodslag, beroving en brandstichting plegen. Indonesiërs en Nederlanders moeten in volledige samenwerking deze vijand bestrijden. Daar, zowel als in andere delen van de wereld, moeten de machten der anarchie en wanorde welke trachten het herstel van de volkeren te verhinderen, worden overwonnen. Ik vertrouw dat deze hinderpalen zullen worden overwonnen omdat de volkeren van Indonesië vastbesloten zijn de verantwoordelijkheid en de verplichtingen van democratisch zelfbestuur op zich te nemen, zoals U en wij het verstaan. Wij weten, dat in onze dagen geen betrekkingen tussen volkeren evenwichtig kunnen zijn, tenzij deze gebaseerd zijn op wederzijdse instemming en wederzijdse inspanning.

„Daarom moedigen wij hen aan en helpen wij hen bij hun pogingen. Het kolonialisme is dood. Wij verloochenen ons verleden niet, evenmin als de roemruchte verrichtingen uit voorbij gegane dagen. Doch een volk dient voldoende sterk te zijn om een nieuw begin te maken. Wij zullen voldoende sterk zijn. Waaraan de volkeren der wereld behoefte thans hebben is een nieuwe wijze van samenleving in nauw deelgenootschap, welke gegrond is op gelijkwaardigheid en wederzijds vertrouwen. Het is zeer goed mogelijk, dat de oplossing, welke in Indonesië tot stand is gekomen, als voorbeeld kan dienen voor schikkingen in grotere gedeelten van Azië. Een verzameling volkeren van niet minder dan zeventig millioen zielen heeft zich aan de zijde der demordatie geschaard, gelijk wij begrepen hebben. Dit is een grote gebeurtenis. Gezegend met talrijke rijkdommen der aarde, kunnen de Verenigde Staten van Indonesië een belangrijk aandeel leveren in de gemeenschappelijke strijd tegen de honger en gebrek. In vrijwillige samenwerking met Nederland, Suriname en de Antillen, zal het souvereine Indonesië in staat zijn zijn economisch leven te ontwikkelen, dat reeds voor de oorlog in Azië zijn weerga niet kende. Door Europa en Amerika van zijn goederen en grondstoffen te voorzien, zal Indonesië in de gelegenheid zijn een werkelijke bijdrage te leveren tot de geweldige offers, welke thans van het Amerikaanse volk gevraagd worden ten behoeve van het plan-Marshall.

Het land ontworstelt zich reeds aan de verwarring, welke door de Japanse bezetting is veroorzaakt. Hartstochten en wantrouwen luwen. De nobele woorden van vrijheid en vaderlandsliefde herkrijgen hon ware betekenis, nu de Indonesische nationalisten zich verenigd hebben om op de groep wijd-verspreide eilanden een federatie op te bouwen.

Door deze gemeenschappelijke poging, gegrondvest op dezelfde beginselen, als in het Atlantische Handvest vervat zijn, verrijst een nieuw Indonesië. Beide volkeren, de Nederlanders en Indonesiërs, ziet uit naar de dag, waarop de Verenigde Staten van Indonesië onder auspiciën van Nederland, hun rechtmatige plaats onder de Verenigde Volkeren zullen innemen. Deze dag zal een moeilijk te bereiken mijlpaal zijn op de lange weg van de mensen naar vrijheid.

het nieuws van vandaag

Gisteren heeft Hare Majesteit de Koningin een rede tot de Geallieerden gehouden, waarin Zij met blijdschap mededeelt, dat de belofte van zeven jaar geleden een levende werkelijkheid is geworden, welke snel zijn uiteindelijke vorm nadert. De Verenigde Staten van Indonesië, een unie vormend met het Koninkrijk der Nederlanden, Suriname en de Antillen, dat is het wat op het punt staat bereikt te worden. Er spreekt vreugde uit de woorden der Koningin en ook trots, omdat het kleine Nederland hiermede een voorbeeld kan geven aan grotere gedeelten van Azië en omdat Indonesië nu in de gelegenheid zal zijn mede te werken aan het welslagen van het Marshall-plan. Een volk dient voldoende sterk te zijn om een nieuw begin te maken, aldus de Koningin. Een nieuw begin van samenleving in nauwe deelgenootschap, welke gegrond is op gelijkwaardigheid en wederzijds vertrouwen. Uit deze Koninklijke Woorden blijkt duidelijk, dat de rede van 1942 wel degelijk bedoeld was als de inluiding van een nieuw tijdperk. Alle leuzen van politieke propagandisten ten schande wordt hier bewezen, dat er van de kant van Nederland eerlijkheid en trouw heerste om een democratische oplossing voor de problemen van het Koninkrijk te vinden.

Dat de weg moeilijk zou zijn, werd nooit verbloemd. Dat de weg nog lang niet beëindigd is en dat er veel arbeid te verzetten zal vallen, is duidelijk. De strijd zal ook voor al moeten gaan tegen de personen, die politieke munt uit de veranderingen willen slaan ten eigen voordeel. Het volk, verblijd door de verkregen rechten, zal wellicht al te gemakkelijk het oor lenen aan het gefluit der lokvogels, die gouden bergen beloven en zelf de gouden knikkers in de zak zullen steken. Voor de autonomie in Curaçao zal niemand behoeven te vrezen. Zij zal er komen. Maar het is te hopen, dat het volk luistert naar ervaren leiders en niet naar grote monden, die als maar hekelen en niets kunnen opbouwen. Een moeizaam werk zal spoedig beginnen. Het kan een grote zegen worden, maar ook een ramp. Het kolonialisme is dood en iedereen begraaft dat spul onder fanfaregeschal. Het oude beestje is opgeruimd. Maar nu gaat het jonge beestje lopen. Het is een vurige rossinant, die aan de weg nog niet gewend is. Er zijn bedachtzame menners nodig om alles goed te doen verlopen. Maar gaat het goed, dan is het een voordeel voor iedereen. Gaat het scheef, dan vallen er brokken. En brokken op Curaçao, zo internationaal belangrijk, hebben grote consequenties.

Recht tot het Hart

Mensen worden meer geroerd door wat ze zien dan door wat ze horen.

hun: als katholieken zijn zij door hun slecht voorbeeld, veel meer dan niet-katholieken schuldig aan de verbastering der begrippen over goed en kwaad, aan het bederf van de opvatting over wat zedelijk en onzedelijk, christelijk en heidens is onder hun katholieke medebroeders.

Hun winkels zijn een daadwerkelijke prediking van materialisme en heidendom, en het volk, dat zoveel monden, ook katholieke, met dezelfde boodschap, met dezelfde levensbeschouwing, naar zich geopend ziet, neemt deze aan voor goede munt, en gaat leven in de aangeprezen stijl. Wie begrijpt niet, dat juist het feit, dat zelfs katholieken zoveel uit katholiek oogpunt verwerpelijks aan den man brengen, een bijzonder fatale uitwerking moet hebben, op de geestesgesteldheid van het katholieke volk, en dat dit speciaal bijdraagt tot de dwaling van hun geweten?

Daarom is de katholieke handelaar verplicht, de vele van andere levensbeschouwing ten spijt, de principen van zijn geloof in de praktijk van zijn zakenleven te brengen, opdat zijn winkel een daadwerkelijk protest worde tegen de heersende heidense geest. Een protest, dat tot stichting en steun van de zwakke broeders zichtbaar verspreid is tussen de winkels der andersdenkenden.

Het voorgaande brengt mee, dat wij enige woorden wijden aan de keerzijde van de kwestie: Ons volk is te vrij in de lectuur, die het leest, en in de afbeeldingen, waarmee het zijn huis versiert. Het is werkelijk schokkend bij bezoek aan katholieke families te zien, welke provocerende afbeeldingen er aan de muur hangen, en welk een sensuele lectuur in de boekenkasten en op tafels te vinden is. De illustraties, die de verpozing verstrekken, zijn bijna altijd van dezelfde soort: die, waarvan wij de verkoop in onze katholieke handelaren moesten laken.

Lectuur en illustraties en prenten aan de muur! De groten leven heel de dag in die omgeving, totdat ze er zó gewoon aan zijn geworden, dat het on-eerbaar karakter er van hun niet eens meer opvalt. Maar wel een funeste vertrouwdheid is dit. Het veronderstelt de volkomen assimilatie met een sfeer, waarvan het sarcastisch zou zijn, ze „katholiek" te noemen. Ze zien het niet eens meer! Des te erger voor hen. Dat bewijst alleen, dat de schade aan het schaamtegevoel al is voltrokken. Die schilderijen zijn toch geen decoratie voor een katholiek millieu. Ze vormen toch een hemeltergend contrast met het H. Hart-beeld in de hoek. Geen wonder, dat men zo weinig kruisbeelden aan de zaalwand van onze katholieke woningen ziet. Dit is werkelijk geen omgeving voor den gekruisten Christus.

Maar ook de kleinen leven heel de dag in die omgeving: ze groeien er in op. Het is het eerste voedsel voor hun ogen, wanneer die opengaan. Hebben onze ouders dan zo zeer het dreigend woord van Christus vergeten: „Het ware beter voor hem, die een van deze kleinen ergert, dat hem een molensteen om de hals gebonden en hij in het diepst van de zee verdronken werd".

Of denken zij, dat die ogen niets zien? Of dat hun kinderen van suikergoed zijn en ten enemale vrij van kwade neigingen? Welk een idee wordt die kleinen bijgebracht over de waardigheid der vrouw, wanneer zij haar in boeken en illustraties doorlopend afgebeeld zien als een instrument, om sex-appeal uit te oefenen en lusten te bevredigen.

Laten zulke ouders zich niet beklagen, wanneer die kinderen groot geworden en hun zinnen zettend op andere genoegens dan de rolschaats, in onze jonge vrouwen de levende verwerkelijking zien van wat zij in platen en beelden al de jaren van hun jeugd onder ogen hebben gehad. Wanneer ze zich misdragen en anderen misbruiken in plaats van hen te respecteren in hun menselijke waardigheid. Laten ze zich dan niet beklagen: wind hebben ze gezaaid: storm moeten ze oogsten. Ze hebben de katholieke principen in de opvoeding verwaarloosd, en een slechte boom brengt nu eenmaal slechte vruchten voort.

Katholiek met hart én handen. Zo alleen kan de Curaçaose gemeenschap bloeien. Zo alleen besparen wij ons veel verdriet.

HET IS TE BERTREUREN.

Het dagblad „Kedaulatan Rakjat" welk blad in Djokja verschijnt schrift in een commentaar op het nieuw kabinet van Hatta als volgt: „Ofschoon het ten zeerste te betreuren is dat de linkse partijen niet in het nieuw kabinet vertegenwoordigd zijn, zijn wij er toch van overtuigd dat deze groep, welke de grootste lagen der Indonesische societeit vertegenwoordigt, niet zal falen in zijn streven. Deze groep zal blijven strijden, buiten de regering om voor de belangen van het land."

Een ander blad in Djokja, „Nasional Interalia" waarschuwde de leden van het kabinet om voorzichtig te werk te gaan en een wijs beleid te voeren door bij elk reconstructiewerk de linkse partijen toch te raadplegen."

REPUBLIKEINSE KABINET.

Op Zondag 1 Februari heeft president Soekarno van de Indonesische Republiek het nieuw kabinet bekend gemaakt. Hierbij is de zetel van premier toegewezen aan Hatta, terwijl Soekiman en Salim de functies van Ministers van Binnenlandse en Buitenlandse Zaken hebben gekregen.

NEL VAN VLIET.

De Nederlandse Wereldkampioene zwemster is Zondag met de Nieuw Amsterdam in de Verengide Staten van Noordamerika aangekomen. Walter Schueter Coach lid van de stadsclub van Chicago, zeide haar te hebben ontmoet bij haar aankomst en dat haar inschrijving als burger van Noordamerika reeds op de eerste papieren is gedaan. Nel van Vliet zal haar verdere ontwikkeling in Chicago genieten en zal waarschijnlijk tewerk gesteld worden bij de zakenman Robert Kendler, voorzitter van de stadsclub van Chicago.

Net heeft verklaard dat zij geen beroepszwemster zal worden en dat zij zeer waarschijnlijk op de komende Olympiade voor Nederland zal uitkomen.

AGENDA

BIOSCOPEN:

WEST-END: „Plainsman and the Lady" 7 en 9 uur.

CINELANDIA: „Colorado-Serenade" 8 uur.

THEATER BRION: Kinderconcert door Vercelli 14 uur.

WIT GELE KRUIS: De dienst van wijkverpleging wordt tot en met 8 Februari as. waargenomen door Zuster Langemeyer, Pasanggrahan, tel. 1227.

APOTHEKEN: De avonddiensten tot en met 6 Februari as. worden waargenomen door: Botica Wilhelmina (Punda) Hendrikplein 7, tel. 2380 en door Botica Central (Otrabanda) Breedestraat 45, tel. 2281.

CUROM:

Woensdag: 18.30 Muziek voor kinderen; 18.50 Dinermuziek; 19.20 Uitzending in het Papiament; 19.35 Latijns-Amerikaanse muziek, ons aangeboden door de firma La Bonanza; 20 Nieuws; 20.15 Volksmelodieën; 20.30 „Holland Calling"; 20.45 Conjunto La Plata; 21.30 De wereld schrijft; 21.35 Zuidamerikaanse muziek, ons aangeboden door de firma Hurtado; 21.55 Het voornaamste nieuws.

Donderdag: 12 Programma-overzicht; 12.05 Lunchmuziek; 12.30 Nieuws; 12.45 15 minuten met B.B.C. Theater Orkest.

LEGGEN WAPENS NEER.

De eerste negentienhonderd manschappen van het Indonesisch Republikeins leger zullen Dinsdag de wapens neerleggen. Dit zal plaats vinden in de stad Tjiwidej. De wapens zullen onder gezamenlijke Nederlands-Indonesische controle gesteld worden. Er zullen bovendien nog speciale maatregelen getroffen worden voor de guerrilla's strijders achter de linies.

DANKDIENST IN NEW YORK.

In de Nederlands Hervormde Kerk te New York werd Zondag een speciale Nederlandse dienst gehouden voor het tot stand komen van de wapenstilstand in Indonesië. De dienst werd geleid door een Indonesisch predikant. De preek werd gehouden door prof. Barnouw, die citeerde uit Sjahrirs overpeinzingen.

DR. KOETS NAAR NEDERLAND.

De directeur van het kabinet van Van Mook, Dr. P. J. Koets zal as. Vrijdag Indonenesië verlaten voor een kort bezoek aan Nederland.

AMSTERDAMSE BEURS.

Conversielening 98 5/16; Koninklijke 359¼; Unilever 330½; Philips 407; A.K.U. 194½; Nederlandse scheepvaart Unie 188¼; H.V.A. 249½; Delimy 188½, Amsterdamse Rubber 179½.

HATTA NIET ZO STERK.

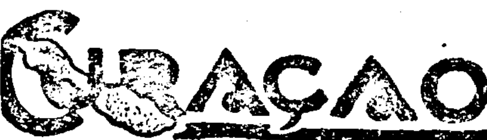
Het Chinees blad Sinpo te Batavia schrijft in een hoofdartikel, dat Hatta niet zo sterk is als oorspronkelijk gedacht werd. De opdracht tot vorming van een kabinet, dat niet aan partijen gebonden zou zijn, is mislukt. Hatta ontleende het gezag aan president Soekarno om een zo sterk mogelijk en zakenkabinet te vormen. Het ontbreken van Hadjo Agoes Salim vestigt de indruk dat Hatta een vorming beoogde van een kabinet, dat in Nederlandse ogen acceptabel werd geacht.

Dit is echter mislukt. Het rechtsgeorienteerd kabinet, dat thans gevormd is was van den beginne af gekant geweest tegen Linggadjati.

JONG HOLLAND NAAR ARUBA.

Naar we vernemen is de C.R.K.V.V. Jong Holland door de Aruba voetbalbond uitgenodigd voor het spelen van twee wedstrijden op Zaterdag 7 en Zondag 8 Februari. Zaterdag zal gespeeld worden tegen San Nicolas Jr. en Zondag tegen R.C.A. de kampioen van Aruba. We wensen onze rood-wit-blauwe tricolores succes.

BERENICE VERCELLI.

He pino-recital, gisterenavond in het Briontheater door de dertienjarige Argentijnse pianiste Berenice Vercelli gegeven, werd geopend met een Miserere en gesloten met Schuberts bekende „Serenade", welke stukken zij Zijne Excellentie Monseigneur Verriet aanbood.

Een sympathieke geste van de kleine pianiste,

Het eerste en tweede gedeelte van haar programma bestonden uit werken van Liszt, Beethoven en Chopin, drie grote componisten. Ja, Berenice heeft te hoog gegrepen, en daarom ook was haar spel vooral in Liszt en Beethoven niet alleen erg zwak, maar we kregen de indruk, dat zij de waarde van deze grote composities niet besefte; haar kindergeest is nog te beperkt om het diep gevoelsleven van deze grote Meesters te omvatten, en vooral in de beide sonata's van Beethoven bleef haar spel te veel aan de oppervlakte, miste diepte en was te machinaal.

De „Fantasie" van Chopin, werd beter gespeeld; hierin heeft ze ons een kijkje laten nemen in de weelde van haar mooi gekleurde kinderfantasie, door mooie, paars-rose dingen voor te toveren, en het was ook met een zucht, dat ze afscheid nam van haar Fantasie-wereld om het applause in ontvangst te nemen.

In de twee laatste stukken van Albeniz en Da Falla, heeft Berenice haar veelbelovende techniek getoond, en haar kleine vingertjes, die de toetsen van het machtig instrument uitdagend trachtten te beheersen, waren werkelijk een waar genot voor het oog.

Het zou jammer zijn als zó'n techniek zou verstikken bij gebrek aan verdere studie.

Wij wensen de kleine Pianiste geluk met deze avond en hopen haar later als een „Grote Pianiste" (letterlijk en figuurlijk) te mogen bewonderen.

Nieuws van Overal

BESCHULDIGING TEGEN PRESIDENT TRUMAN.

In een hevige uitbarsting in het Huis van Afgevaardigden te Washington, beschuldigden de Zuiderlijke Democraten President Truman, dat hij de Zuidelijke partijgangers een steek in de rug had toegebracht, door een wet te vragen tegen het lynchen en ras-discriminatie. De zuidelijke vertegenwoordigers kwamen in oppositie tegen de voorstellen van Truman aan de wetgevende macht om de burgerlijke rechten voor alle Noordamerikanen te waarborgen. De vertegenwoordiger Williams, een democraat uit Mississippi, schreeuwde luidt: „Ik zou eerder willen zien, dat mijn partij ten onder ging in een afschuwelijk nederlaag dan een loutere overwinning te behalen door mijn beste vrienden een steek in de rug te geven". De Vertegenwoordiger Cox, een democraat uit Georgia zeide: „Toen ik deze presidentiële boodschap gelezen had, verwonderde het mij of Henry Wallace inderdaad zulk een slecht mens is. De president valt het volk aan in het gedeelte van het land, welks steun hij nodig heeft om herkozen te worden. Ik ben beu geworden van dit gedoe."

Vele andere Zuiderlijke democraten zijn dezelfde mening toegedaan. In de wandelgangen werden er besprekingen gevoerd om een conventie der Zuidelijke democraten bijeen te roepen, teneinde het hoofd te bieden aan Trumans voorstellen en zich af te scheiden van den president.

Vertegenwoordiger Rankin uit Mississippi vroeg zich af waarom Noordamerika zoveel milliarden dollars moet besteden om het communisme in Europa te bestrijden, terwijl Noordamerika zelf een president heeft die niets doet om het communisme in eigen land de kop in te drukken."

De democratische vertegenwoordiger Rivers, uit Zuid Californië, refereerde naar „het soliede Zuiden", een term welke inhoudt dat dit gedeelte van de natie bijna onveranderlijk solidair democratisch stemde. Hij voegde eraan toe: „De zg. leiders gaan thans ondervinden dat het zg. soliede Zuiden in het geheel niet zo solidair is als de hoofden der zg. soliede leiders."

Dorn, democraat uit Zuid Carolina zeide dat zijn partij niet zal trachten om Henry Wallace de loef af te steken. Goshott uit Texas zeide het verachtelijk te vinden om een overheersende partij in New York en Chicago te dulden.

Gossett zeide: „Beide partijen gaan op hun buik liggen en in het stof kruipen om de voeten der mindere partijen te kussen." Vertegenwoordiger Whitten uit Mississippi zeide: „Het tragisch tafereel uit Trumans boodschap is wel dat hij de toestanden in het Zuiden afkeurendswaardig voorstelt. De verdediging, die de negers in het Zuiden ondervinden is de beste ter lande. Zelfs voordat Truman zijn boodschap omhelzende de burgerlijke rechten naar het Congres gezonden heeft, hebben de Zuidelijke staten bij monde van hun democratische gouverneurs, geprotesteerd tegen de administratie der voorstellen met betrekking tot wat werd aangeduid als het rassenconflict. In zijn inaugurale rede zeide Gouverneur Wright van Mississippi op 20 Januari jl., dat de Zuidelijke democraten zich van de nationale partij moesten afscheiden, totdat laatstgenoemde de anti-Zuiderlijke wetgevende macht niet meer zou ondersteunen. De democratische uitvoerende macht in Alabama heeft de partij reeds gewaarschuwd tegen een opneming in de anti-afscheidings actie van de nationale partij.

Acht en veertig leden van de wetgevende vergadering in Zuid Carolina hebben verleden week aan het democratisch uitvoerend comité medegedeeld dat het ogenblik aangebroken is om te beraadslagen over de toestand in de nationale partij.

VRIENDSCHAPSVERDRAG.

Uit Rome wordt gemeld, dat Lombardo, hoofd van de betreffende onderlingscommissie, verklaard heeft dat er gisteren een vriendschapsverdrag gesloten is tussen Italië en Noord-Amerika. De bron zeide: „Er is thans een nieuwe derde coalitiemacht gevormd om het hoofd te bieden tegen het linkse „populaire front" in de verkiezingen, die in de maand April gehouden zullen worden. Het centrum van het rechtse blok verwacht nu door de socialisten van Lombardo en Saragat ondersteund te worden. Er zullen zeer waarschijnlijk verschillende kleinere groepen tot stand komen, nl. de socialisten van Saragat, de republikeinen van Randolfo Pacciardis, de volgelingen van Tiny en de arbeiders democraten, die zich links gezind noemen.

Daar de rechtsen geen kans zien om de linksen bij de komende verkiezingen te weerstaan, doen zij pogingen om een coalitie te vormen met de kleinere groepen, zodat zij in April enigszins in evenwicht komen met de linksen. Op het laatst gehouden congres der partij werd er hevig gevochten om alle relaties met de communisten te verbreken. Men wilde buiten het „populaire front" blijven, men wilde het Marshallplan ondersteunen en men wilde eigen candidaten stellen voor de komende verkiezingen. Deze motie kreeg echter minder dan één percent der stemmen. Doch er moet vermeld worden, dat 30 percent der delegaten voor een andere motie gestemd hadden, nl. om de candidatenlijsten te spitsen.

250 MENSEN VERDRONKEN.

Bij de haven van Oesjimado is een Japans schip op een drijvende mijn gestoten en onmiddellijk gezonken. Waarschijnlijk meer dan 250 mensen zijn hierbij verdronken.

DECORATIES.

De Nederlandse Minister van Oorlog en de oud-Minister van Economische Zaken resp. Fievez en Huysmans zijn door de Belgische regering onderscheiden met het Grootkruis in de Kroonorde van België.

WACHTDIENSTEN.

C.P.I.M.

Woensdag.

Telegram Afdeling: tel. 307, na 23 uur M. v.d. Water, tel. 553.

Personeel Afdeling: W. Lambij, Mauritslaan 15, tel. 330.

Materialen Afdeling: W. Batelaan, Hotel CPIM, kamer 38, tel. 843/4.

C.S.M.

Rederij: F. R. van Rosevelt, tel. 440.

Scheepsagentschap: 8 — 23 uur Office, tel. 458—551; 23 — 8 uur P. C. Heitlager, tel. 304.

Dok Afdeling: A. de Klerk, tel. 839.

Bioscoopprogramma: Theater Asiento: Kindervoorstelling. Vertoond wordt de mooie kleurenfilm: „The enchanted Forest".

SPORTCLUB ASIENTO.

Hockey: Zaterdagmiddag 7 Februari zullen de hockey-veteranen proberen wraak te nemen op het Asiento-elftal voor de nederlaag enige maanden terug geleden. Afschrijvingen worden als gewoonlijk van deze ploeg niet verwacht. Aanvang 4.30 uur n.m. Kleding wit shirt.

In 104 jaren bouwden de Fraters hun Moederhuis

Eigen bakkerij, schoenmakerij enz.

(Van onze correspondent)

In een stromende regen heb ik een bezoek aan het Moederhuis, ik mag wel zeggen, de Moederstad van de Fraters van Tilburg gebracht. Een complex van huizen en gebouwen, tuinen, lanen en straten, waar 250 tezamen woont en waar portretten van bekenden, van fr. Arnoud, Favius, Arthur Rigobert en wie niet meer, aan de wanden hangen, de meesten in wat jonger gedaante dan waarin ik ze in Curaçao kende.

Naar Tilburg is een hele reis. In feite is het een van die zeldzame keren in mijn leven dat ik naar „het Zuiden" ben gegaan om er uit te stappen, want verdoor gereisd heb ik het vele malen. Frater Rigobert, die thans in New York zit en over een dag of wat met de PAA op Hato zal landen (tezamen met drie confraters), had me uitgenodigd. „U moet toch eens in Tilburg komen kijken".

Tilburg is een behoorlijke stad, meer dan 100.000 inwoners, veel industrie en verschillende mooie patriciërshuizen die soms een ogenblik aan Antwerpen doen denken. Tilburg doet helemaal niet „Hollands" aan. Als je in Den Bosch bent overgestapt op de trein naar Tilburg merk je de gemoedelijke Zuidelijke sfeer al. Mensen die met elkaar in Brabants zitten te praten en tenslotte een goedmoedige politie-agent aan het Tilburgse station, die de weg naar de Gasthuisstraat wijst. „Moedde ge de fraters hebben?", vraagt hij me. Ver is het niet, maar in de regen was het me die dag in elk geval nog tè ver.

Een paar sombere straten langs de huizen waar de zoon van schilder Gehring en de jongens van de familie Hart wonen, dan de spoorlijn over en langs een straat dit zowaar de Fraterstraat heet — zo een heeft Curaçao er nog niet en zelfs de Pater van der Meerstraat is er nog niet, hoorde ik — en naar nr. 68.

Uw burcht zinkt in het niet.

Dat is het hoofdkwartier. Heel Scherpenheuvel zinkt er bij in het niet. Deze Curaçaose fraterburcht mag wat fraaier liggen, bij deze fraterstad is het een kleine onderneming. Zo maar onderweg passeerde ik aan de buitenkant al enkele gebouwen waar het St. Thomascollege in zou kunnen huppelen. Het waren een kweekschool en een vroeger gasthuis dat thans een rusthuis voor bejaarde fraters was geworden en waar ook de Indische verlofgangers logeren. Er is daar namelijk verwarming, want verder zijn de meeste kamers onverwarmd.

Rigobert voor het eerst in Zwijsens kamer.

Er is een hele gang met spreekkamers. Daar kwam Frater Rigobert — nu in zwarte toog natuurlijk — me groeten. De directeur was er ook. Wat babbelen en Curaçaose verhalen en toen naar de Mgr. Zwijsenkamer. Het gebouw is zó groot dat iemand als Frater Rigobert, die toch jarenlang in deze omgeving heeft gezeten, niet eens wist waar het vertrek was en...... er nog nooit binnen was geweest. Mgr. Zwijsen is de oprichter van de Fraters geweest en na een aanslag op zijn leven, ging de kerkvorst hier wonen. Zijn kamer is geheel intact gelaten. Mooie oude prenten aan de wand. Deftige pluche stoelen om de tafel. Een ouderwetse wastafel met lampetkannen en dergelijke in een zij-nis. Een ijzeren ledikant. Aangrenzend een kleine kapel met altaar. Een portret aan de muur. Typerend vond ik de Franse prenten, typerend omdat we hier beneden de Moerdijk met in de Franse cultuursfeer zitten dan in „Holland" — en Holland is hier alles wat boven de Moerdijk is. In Mgr. Zwijsens dagen was die Franse invloed zeker nog groter dan thans het geval is.

Door eindeloze gangen — kraakzindelijk, te fris eigenlijk om er door te lopen — en via even eindeloze trappen begonnen we daarop de expeditie. Hier en daar moesten we door tuinen en over straten. Niet dat we het fraterdomein verlieten, maar de hele zaak is ondergebracht in talloze gebouwen die schots en scheef dooreen liggen en waartussen de heerlijkste tuinen zich uitstrekken terwijl elders brede straten de verbindingen vormen. Men vindt er een kerkhof en een kapel, die zo groot is als een kleine parochiekerk en waar de 250 bewoners van het fraterhuis des morgens Gods lof komen zingen. Het is een fraaie kapel, mooie kruiswegstaties en een erg decoratief altaar. Er hangt die gewijde halfdonkere sfeer, die het eigen der intieme kerken is. Daar buiten ligt het kerkhof, waar elke frater zijn eenvoudige ijzeren kruisje krijgt. Er is geen enkel onderscheid, allemaal dezelfde kruisjes en als het kerkhof vol is worden de oudste graven geruimd en de emaille naambordjes van de kruisjes genomen. Volgende gestorven fraters krijgen hetzelfde kruisje. Bij één kruisje lagen wat bloemen. Het was een frater Andreas, die in de geur van heiligheid is gestorven...

Al meer dan een eeuw gaat dat zo, want — en dit is ook de oorzaak van de vele gebouwen en de verscheidenheid van stijl en indeling — in 1844 zijn de fraters hier begonnen: drie stuks in totaal. De bedoeling was dat ze het onderwijs in Tilburg zouden behartigen, maar de congregatie groeide uit en nu zitten de fraters over de hele wereld. Dat zien we in de missie-centrale, waar we een Curaçaose sigaar gaan opsteken. Een frater, die tevens de koster is, zorgt dat alle missieposten van het nodige voorzien worden. En wat er uit de missieposten komt, belandt hier voor de distributie. Er stonden de meest uiteenlopende dingen. Van een heiligenbeeld tot een komfoortje. Achter de inpaktafel grote kasten met bordjes: Padang, Suriname, Curaçao en de andere namen van plaatsen waar fraters zitten.

In het weeshuis ontmoetten we een oude frater die zich nog herinnert hoe mr. dr. Da Costa Gomez, de heer John Horris Sprockel en Eddy Fauler van Aruba vroeger kwamen logeren in de vacanties. Hij vroeg van alles over ze en wist ook van alles. Curaçaose figuren blijken in het Tilburgse fraterhuis geen onbekenden te zijn.

Mooi werk doen ze hier in dit weeshuis: de fraters beschikken over een enorme drukkerij — ook op de gronden van deze fraterstad — en uit de baten die de drukkerij oplevert wordt het weeshuis voor een goed deel gefinancierd. De drukkerij zelf is nu weer op volle gang, dank zij het werk ook van frater Dominicus die van de Vicariaatsdrukkerij en Scherpenheuvel terugkeerde naar Tilburg en daar — nóg weer iets gezetter geworden — assisteert in de drukkerij. Toen de Duitsers kwamen was de fratersdrukkerij een van de eerste die stil werden gelegd!

Een maatschappij op zichzelf.

We lopen maar verder langs de naamloze straten. We zien een bakkerij, geheel electrisch, waar meer dan 500 broden per dag worden gemaakt ter voorziening van alle fraterhuizen uit de stad, want behalve dit complex met 250 man, het Moederhuis, zijn er nog een stuk of vier andere met ook elk tientallen fraters! Er is in Tilburg bijna niemand die niet van een frater heeft schrijven geleerd. We zien een machinewerkplaats. Verderop een volledige schoenmakerij. Kleermakers zijn er aan het werk. Met brede voorschoten aan ziet men de fraters aan de arbeid. Het is een hele stad op zichzelf, een stad in de oudste en bijna gewijde zin het woord, nl. een gemeenschap.

Eenvoud als kenmerk.

Dan zijn er de departementen met de kamers van de fraters. Elke frater heeft er zijn eigen klein, eenvoudig gemeubileerd vertrek. Voor wie zittend werk moet doen — studeren e.d. — zijn er verschillende verwarmde zalen, ook eenvoudige houten tafels, houten stoelen. De recreatiekamers zijn iets warmer aangekleed, losse tafels waar men wat kan kaartspelen e.d. Er zijn refters — eetzalen — voor de fraters, dan zijn er de afdelingen voor novicen, de kwekelingen en andere bewoners van het huis. Er zijn speelplaatsen, want velen die voor kwekeling gaan leren, zijn pas een jaar of 13, 14 en leren dus voor onderwijzer. Pas veel later, als ze tot rijpheid zijn gekomen, beslissen ze of ze als frater zullen verder gaan of niet, wat uiteraard slechts een kleiner gedeelte doet, gezien het leven van gehoorzaamheid en armoede dat men zal moeten leiden. Alle verschillende categorieën leven geheel gesepareerd in onderscheidene gebouwen.

Het wordt eigenlijk wel wat vermoeiend zo rond te dribbelen in zulk een stadje. Maar we zijn er. Alleen de kapittelzaal wacht ons nog. Daar werd eens Frater Radulphus tot algemeen overste gekozen. Eens in de zes jaar wordt deze taal daartoe gebruikt. Er hangen portretten van de stichter, mgr. Zwijsen, maar ook van alle algemene oversten. Een jeugdig portret van die eerbiedwaardige figuur welke uw frater Radulphus — en aan hem mijn biezondere respecten — is geworden in Curaçao dienst. Ook Frater Prudentius, die u pas heeft bezocht, hangt hier. Verderop in de zaal hangen de portretten van de bisschoppen in wier missiegebieden de fraters werken. Er zijn prelaten met baarden en daartussen hangen ook mgr. Verriet en mgr. Van Roosmalen. Mgr. Kuipers hangt er nog niet, blijkbaar omdat er nog geen goed portret van deze nieuwe bisschop is.

Dat is de indruk, die ik kreeg bij het rondwandelen door de fraterstad, tussen de gebouwen, tuinen en heiligdommen waar uw fraters worden opgeleid, het moederhuis van de Fraters van Tilburg.

CURAÇAO

TONEELCLUB 'CURAÇAO' IN ACTIE.

In October verleden jaar richtten enige toneelliefhebbers te Willemstad de toneelclub 'Curaçao' op, die als eerste stuk nam 'Tovarich', dat speelt tussen de Russische emigranten te Parijs na de eerste Wereldoorlog. Gezien de heterogene aard van het gezelschap wordt het stuk in het Engels opgevoerd. De regie berust bij Jan Doedel (v.d. Mandele). De repetities werden gehouden in de sportclub op het Bolivarplein. De decors werden gemaakt door Ben Smit. Wij hopen van harte, dat het stuk een succes worde. Ook financieel, want de baten zijn van het Curaçaos Museum.

KINDERZEGEN OP WESTPUNT.

Zaterdagmiddag heerste er een grote drukte rond en om de kerk van Westpunt. Pastoor Hagemans zou de kinderen zegenen. Van heinde en ver kwamen de moeders met hun kindertjes en allen op hun paaschbest. Zuster Maria Amica had de leiding in de kerk en trachtte orde te houden onder de kleintjes van een tot en met vijf jaar. Veel succes had zij niet onder de 400 à 500 kinderen ondanks dat zij door de moeders werd geholpen. Het was geen stille kerk. Een dameskoor zong onder leiding van Zuster Maria Vicenta. De pastoor hield een predicatie tot de moeders, waarin hij het doel van de kinderzegen uiteenzette. Na de preek bad pastoor Hagemans de liturgische gebeden, waarna hij van bank tot bank ging om de kindertjes met wijwater te besprenkelen. Tot slot gaf hij allen zijn zegen.

De ouders waren zeer dankbaar voor deze kinderzegen en nog lang daarna was er een gezellige drukte rond de kerk.

JOODSE EMIGRANTEN TREKKEN VOORBIJ.

In de nacht van Donderdag op Vrijdag jl. kwam het vierde toestel in de reeks van chartervliegtuigen der Seaboard and Western Airlines te Curaçao aan. Vierentwintig inzittenden vlogen Zaterdag 31 Jan. per KLM naar Colombia en Costa Rica door.

Zoals wij reeds eerder vermeldden betreffen deze vluchten het transport van enige duizenden emigranten, die vanuit Parijs naar verschillende Zuid- en Middenamerikaanse landen worden overgebracht. Deze „Displaced Persons" dragen vaak nog de kentekenen van in concentratiekampen doorstane verschrikkingen en worden nu in de gelegenheid gesteld zich naar bloedverwanten of vrienden in dit werelddeel te begeven.

De gehele regeling van dit transport is in handen van de Joodse hulp-organisaties „Hebrew Immigrant and Aid Society" (HIAS) en „American Jewish Joint Committee".

De ruim 180 personen die tot nu toe te Curaçao aankwamen reisden naar Venezuela, Colombia, Ecuador, Costa Rica, Mexico, Cuba, Dominikaanse Republiek, Panama, San Salvador en Guatemala door. Een groot deel van dit vervoer wordt door de KLM verzorgd.

Het „Joodse Hulp Comité" te Curaçao onder leiding van Rabbijn Is. Jessurun Cardozo, heeft uiteraard in verband met het oponthoud en de doorreis dezer emigranten de handen vol. Bij aankomst der Seaboard vliegtuigen is steeds een kleine staf van het Comité op Hato aanwezig om met raad en daad terzijde te staan. Voor de babies staan voedsel en schone kleertjes gereed en voor hulp aan eventuele invaliden en ouden van dagen zijn eveneens maatregelen getroffen. Een bijzonder woord van lof komt hierbij toe aan Mevrouw Sonia Kisilevich, presidente van de damesvereniging O.S.E.

MEER LUCHTPOST IN 1947.

Het luchtpostvervoer over de Westindische routes der KLM en de Amsterdam-Curaçao-lijn nam in 1947 met bijna dertig duizend kilogram toe ten opzichte van 1946. Vooral de maand September bracht een aanzienlijke stijging.

Werden in November 6.475 kg. post vervoerd, in December bedroeg dit cijfer 12.317 kg.

Dit is grotendeels toe te schrijven aan de drukte in verband met Kerst- en Nieuwjaars correspondentie.

De totale hoeveelheid vervoerde luchtpost bedroeg in 1947 77.894 kg. tegen 48.942 kg. het jaar tevoren.

Deze toename is ongetwijfeld voor een deel te danken aan het sterk gereduceerde tarief dat de KLM op 1 Januari 1947 de posterijen aanbood, waardoor het luchtpostrecht voor alle bestemmingen aanzienlijk kon worden verlaagd.

Omstreeks medio December 1947 ging ook Costa Rica er toe over de uit dat land afkomstige post voor de Caraïbische landen en Europa aan de KLM toe te vertrouwen.

Op 23 December werd voor het eerst in de geschiedenis van het West-Indisch Bedrijf een extra vliegtuig ingelegd terwille van het postvervoer. Het betrof hier de luchtpost van Aruba naar St. Maarten, die in December 1749 kg. bedroeg tegen 469 kg. in November.

MUSEUMBEZOEK DOOR SCHOOLKINDEREN.

Stichting C.M.S.

Op Woensdagmiddag 28 Januari jl. werd in het Departement van Onderwijs en Volksontwikkeling een vergadering gehouden onder leiding van Dr. W. J. Goslinga, Hoofd van het Departement met een aantal leerkrachten vertegenwoordigend alle Curaçaose scholen voor M.U.L.O. teneinde voorbereidingen te treffen voor museumbezoek door schoolkinderen.

Naar mededeling van het Bestuur van het Curaçaos Museum zal na de officiële opening van het museum gedurende twee maanden een tentoonstelling van moderne Nederlandse schilderkunst gehouden worden.

In verband hiermede besloot de vergadering tot instelling van een Commissie ter bevordering van Museum-bezoek door schoolkinderen, welke kortweg C.M.S.-Commissie zal heten.

Als eerste doel stelt deze commissie zich voor na aankomst van voormelde moderne schilderijen deze te bezichtigen om te beoordelen voor welke leerjaren deze geschikt zijn, teneinde een bezoek gedurende de gewone rooster van lesuren der betrokken klassen in te voegen.

Verder wil de commissie een regeling ontwerpen voor regelmatig museumbezoek. In de C.M.S. namen naast Dr. Goslinga zitting: de dames J. A. M. van der Put (St. Antoniusgesticht) en P. J. Smeets (St. Martinusgesticht) en de Heren J. H. Sprockel (Hendrikschool), A. L. Wever (Wilhelminaschool), A. H. van As (Filiaal M.U.L.O. Mundo Nobo), D. Colijn (H.J.A. Schroederschool Emmastad) en de Eerwaarde Fraters Canutus en Realino (St Thomas College), Franciscus (Filiaalschool No. 1 St. Thomascollege) Pancraas (filiaal school No. 2 St. Thomascollege), Arnaud (St. Willibrordcollege) en Gustave (St. Albertuscollege). De Heer Van As zal voorlopig het secretariaat waarnemen.

SLECHTE WEGEN.

Er wordt veel gedaan voor de wegen op Curaçao, vooral aan de grote wegen en Mahaai, Damacor enz. Daarnaast staat echter, dat er andere wegen zijn, die sterk verwaarloosd worden. De weg van Janwhe naar Dominguito is een afschuwelijk geval en ook daar wonen vele mensen. We kunnen in den brede uitweiden over de toestand van deze weg, maar het beste is als de heren van de wegenafdeling van Openbare Werken even in hun auto stappen en daar eens gaan kijken. Dat zal voldoende overtuigen. Laat de overtuiging gevolgd worden door een spoedig herstel van deze weg en kijkt ook eens naar andere wegen. Er is nog veel te doen.

DE VREDE VAN MUNSTER EN DE CURAÇAOSE DELEGATIE.

Minister Gielen heeft zijn toespraak in Delft, de plaats, waar de strijder voor Nederlands onafhankelijkheid, Willem van Oranje, Vader des Vaderlands, begraven ligt, aangevangen met „Rijksgenoten", een merkwaardig begin, maar lang zo merkwaardig niet, indien men bedenkt, dat onze Curaçaose delegatie de plechtigheden van de herdenking van het einde van de Tachtigjarige Oorlog; de Vrede van Munster, bijwoonde.

Rondom de tombe van Willem de Zwijger in de Nieuwe Kerk, heerste een eenvoudige plechtigheid, geaccentueerd door de aanwezigheid van de volksvertegenwoordiging, de delegaties van de Nederlandse Antillen en Suriname en het gevolgvol woord van de minister Gielen.

Buiten droop de regen naargeestig neer uit een wolkendek, dat grijs en grauw over Delfts straten en wateren hing. Loodgrijs, nat en winderig; de vlaggetjes, waarmede de huizen overvloedig waren voorzien, vonden er geen aardigheid in en hingen zwaar van het regenwater, treurig langs de stokken.

In de Nieuwe Kerk heerst echter een plechtige soberheid, de aanwezigen moesten gevoeld hebben, dat ook overzeese vertegenwoordigers in de Kerk aanwezig waren, want de aanwezigen keken met belangstelling naar de zonen van Aruba en Curaçao.

Daarom ving de minister van Kunsten en Wetenschappen zijn herdenkingsrede aan met de merkwaardige aanhef van „Rijksgenoten".

De Vrede van Munster.

Minister Gielen begint, wanneer de laatste klanken van een suite van Bach in de stilte der kerk zijn verklonken, met te zeggen, dat Hitler eens in een rede in het „Sportpalast" gezegd heeft, dat de strijd ging tegen het Europa van 1648. Wij hadden reden om ontsteld te zijn, als we dachten, dat in 1648 de band tussen de Nederlanden en het Duitse Rijk verbroken was en dat het vredestractaat het document van de diepste Duitse vernedering genoemd werd.

De minister trok voorts een parallel met de vijf jaren van strijd tegen het Duitse Naziedom, die hij ook een strijd noemde van overheersing door een continentale macht tegen lijfs- en geestesdwang en voor het recht, om het lot in eigen hand te nemen.

Na afloop van de plechtigheden vertrok de Curaçaose delegatie per auto weer naar het Kasteel Oud-Wassenaar.

DE RONDE TAFEL CONFERENTIE OP HET WITTE DOEK.

Zoals wij reeds mededeelden, werd de openingszitting van de R.T.C. in de Eerste Kamer door Polygoon verfilmd. Het was dan ook logisch, dat wij met de programmawisseling op Vrijdag, even een bezoek brachten aan de „Cineac" op het Buitenhof.

Welnu, in het uitgebreide nieuws, vermochten we weer voor enige momenten te vertoeven in het gebouw van de Eerste Kamer. Het alziend oog van de cameraman heeft alles weten vast te leggen. Wij zagen de heren Van der Meer, Yrausquin, Jonckheer aandachtig luisteren naar het gesproken woord van de minister-president, terwijl wij voorts ook de heer Curiel naast dr. Da Costa Gomez zagen zitten. Ook onze collega de heer L. Daal is op het witte doek zichbaar, geflankeerd door de heer D. Findley van de Surinaamse dagbladpers en de Curaçaose persvertegenwoordiger.

De film begint met enkele opnamen uit Willemstad, de haven, het binnenvaren van enkele tankers en tenslotte de drukke winkelstraat, de Herenstraat. Bij het aanschouwen van al deze bekende taferelen uit Willemstad, maakten de bij ons in de buurt zittende theaterbezoekers opmerkingen, zoals bijv. „Wat mooi" en „Wat zou ik daar eens graag een kijkje willen nemen". Het was voor ons een prettig geluid zulke te vernemen, want deze en andere uitlatingen voor Curaçao komen de mensen recht uit het hart, spontaan en niet gezocht. En daar ligt de grote waarde in.

Kitei Son onbewogen Marathonwinnaar te Berlijn

Japanse boerenzoon verdreef glimlach van Argentijns jeune premier

Don Juan Zabala kon vaklui niet overbluffen

„Zabala! Zabala!" — Met welbehagen snuift een kleine Argentijnse athleet de lof op, die ver van zijn land uit duizenden monden op hem toekomt. Juan Zabala, winnaar van de Marathonloop te Los Angeles, nu, vier jaar later, als grote favoriet aan de kop in een nieuwe Marathon, te Berlijn. Hij zal de ijzeren wet breken, die zegt, dat geen loper deze krachtrace over 42 kilometer tweemaal mag winnen. Een jaar geleden al heeft hij Argentinië verlaten om op deze negende Augustus van 1936 te bewijzen, dat hij groter is dan El Quafi, de Marokkaan, wiens naam na zijn zege te Amsterdam in het niet is verzonken. Groter zelfs dan de befaamde Fin Hannes Kohlemainen, die in 1920 te Antwerpen won en daarna niet meer. Op de schaduwrijke weg langs de Havel heeft Zabala de leiding genomen. Nu loopt hij in de brandende zon op het harde cement van de Avus. Maar de hartstochtelijke aanmoedigingen van al die wilde Zuid-Amerikanen maken de akelig lange autorenbaan voor Zabala tot een geurende tuin. Juan Zabala kent geen moeilijkheden. En hij behoudt de allure van de artist. De witte handdoek, die hij om zijn donkere hoofd heeft geknoopt, mag zijn nut hebben, hij staat ook een beetje koket. Zijn pas is zuiver en licht, maar toch ook wel een tikkeltje precieus. Don Juan Zabala, groter dan alle Olympische groten, op weg naar de zege...

Vijf kilometer in 16 minuten en 20 seconden, tien kilometer binnen de 33 minuten, achttien kilometer in een uur precies. — De honderdduizend, die in het Olympisch stadion te Berlijn wachten, vernemen de tussentijden van Zabala met klimmende verbazing. Honderdduizenden langs de weg juichen steeds luider voor die fabuleuze Argentijn, die alle Olympische records onder zijn lichte voeten vergruizelt; die steeds verder weg loopt van zijn naaste concurrenten: anderhalve minuut voorsprong na vijftien kilometer, 2 minuten 15 seconden op het keerpunt. En de rusteloze Zabala begint aan zijn tweede 21 kilometer alsof hij zo pas uit de poort van het stadion was vertrokken.

Niet overbluft.

Ook de vaklui hebben bewondering voor deze stijl en dit tempo, maar zij laten zich door Zabala's fantastische tijden niet overbluffen. Zij weten, dat geen loper, hoe groot ook, ongestraft twintig kilometer alléén over genadeloos cement snelt alsof het een elastische sintelbaan was. Zij kennen de traditie, die leert, dat een Marathonloop pas in de laatste vijftien kilometer beslist wordt.

Twee Finse reuzen, Gunnar Höckert en Ilmari Salminen, winnaars van de vijf en de tien kilometer, kijken onbewogen toe bij Zabala's roes. In de bossen van Suomi hebben deze grote lopers het tempo leren kennen, maar ook de weerslag van het tempo. Zij weten, dat drie minuten achter Zabala — slechts drie minuten — drie staalharde Finnen lopen, zó fris nog, dat zij nu en dan rustig met elkaar praten: Tamila, Muinonen en Tarkiainen. En naast de hoge blonde figuren van Höckert en Salminen staat een gele dwerg: Hidesaburo Sato, de coach der Japanners. Achter zijn koel gezicht verbergt hij gemakkelijk de hete revanche, die hij in deze Marathon zoekt. Revanche voor de met moeite verkropte nederlagen van Murakoso tegen de Finnen, van Nishida en Oe, de polsstokspringers, tegen de Amerikaan Meadows. Met bijna toegeknepen oogjes taxeert Sato kilometer na kilometer de wonderbaarlijke Zabala. Bij de geringste verslapping van de Argentijn zal Sato zijn Japanners tegen hem opjagen, zijn favoriet Kitei Son bovenal.

Een dulder.

Kitei Son heeft niets van de prima donna-allures van Zabala: het haar kort geknipt als de miliciëns in zijn land; de brede jukbeenderen van een man, die veel harde slagen kan incasseren; de trekken van een Japanse boer, een dulder. Voor Kitei Son geen flattues, hoofddeksel, slechts een zakdoek rond de rechterhand gewikkeld, om het zweet weg te wissen.

Maar deze kleine, pezige boerenzoon is een groot athleet. Zo hard als een bikkel en met de lenige, gemakkelijke pas van de kampioen. Ernst Harper, de veteraan, die weet wat tempo is, kan het getuigen. Kilometer na kilometer heeft deze rossige Brit met Son achter de Argentijnse prooi gejaagd. Als Zabala binnen schootafstand komt, kan de ervaren Harper slechts met de grootste moeite in Son's spoor blijven.

Gebroken.

Vier kilometer achter het keerpunt heeft Juan Zabala zijn glimlach verloren. Plotseling voelde hij, dat er iets in hem begon te haperen. De geurende tuin van daar straks veranderde in een meedogenloze grijze weg, die zijn vermoeide spieren bij elke pas pijnigde. De zelfbewuste jeune premier wordt een schrikachtig mannetje, die tevergeefs vlucht voor zijn eigen schaduw; dat angstig de seconden telt tussen zijn applaus en de toejuichingen voor zijn achtervolgers. Voor Kitei Son en Ernst Harper. Na 28 kilometer vloeien de toejuichingen ineen. Dan breekt er iets in de Argentijn. Met doffe ogen ziet hij zijn tegenstanders, die schimmen, voorbijglijden. De lange, verre reis van Juan Zabala is voor niets geweest. Hidesaburo Sato glimlacht, voor het eerst na anderhalf uur.

Terwijl Zabala ineenstort, wordt Kitei Son een ontembare. Harper mag zich met al de energie van zijn ras aan hem vastklampen, die dunne, okergele beentjes daar voor hem trappelen aldoor vinniger op de Avusbaan. Elf kilometer voor het stadion moet ook de Brit zijn harde blonde kop buigen. Terwijl Harper in de poort van het stadion een verwoede aanval afslaat van Sjorioe Nan, de tweede Japanner, die in een krachtige eindrush de Finnen heeft losgeschud, wandelt Kitei Son al met zijn witte teenschoentjes onder de arm op blote voeten naar de kleedkamer. Een boerenjongen onbewogen onder het applaus van tweehonderdduizend handen. Olympisch recordhouder: 42,195 kilometer binnen twee-en-een half uur.

(„De Volkskrant"-

Van her en der

HET VLIEGVELD TE MELLAHA.

De Witt McKenzie seint uit New York:

Het besluit van de regering om het tijdens de oorlog gebouwd Noordamerikaans vliegveld te Mellaha nabij Tripoli in Noord-Afrika, weder in gebruik te stellen, heeft de gal van de Sovjet pers doen overlopen. De Russische pers noemde dit een bewijs van de Noordamerikaanse ambitie om de scepter over de wereld te zwaaien. De beschuldigers verzwegen echter nu, dat Rusland openlijk voor de dag is gekomen met de wens om macht te krijgen in de Middellandse Zee. Rusland wenste het mandaatschap over de Italiaanse kolonie Tripolitania en het heeft Turkije gevraagd hem het toezicht in handen te geven over de strategie in de Dardanellen, welke de Sovjet Unie van uit de Zwarte Zeé een toegang biedt tot de Middellandse Zee.

De Verenigde Staten hebben in het gehee geen imperialistische ambities, doch de twee wereld oorlogen, waarin zij de hoofdrol moesten spelen, hebben wereldbelangen en verplichtingen op haar geschoven. Zij is nu verplicht aan deze behoeften te voorzien en voor eigen veiligheid zorg te dragen.

De verplichtingen van Noord-Amerika wegen het zwaarst in het Middellandse Zeegebied. Dit uitgestrekt gebied wier wateren langs verschillende landen van drie werelddelen stromen, is thans een der fronten geworden van de Noordamerikaanse defensie. Uit dit gebied kan er een ander wereldoorlog komen. Bovendien heeft Amerika het op zich genomen om de noodlijdende landen zoals Griekenland, Italië en Turkije te helpen.

Er bestond inderdaad een periode waarin Engeland de scepter zwaaide in het Middellandse Zeegebied, doch toen namen Italië en Frankrijk ook belangrijke plaatsen in onder de zon. De tweede wereldoorlog heeft Frankrijk en Italië uitgeschakeld en Engeland heeft moeten erkennen dat het niet alleen klaar kon spelen. Dit is de geschiedenis, die is voorafgegaan aan de komst der Noordamerikanen in de Middellandse Zee en nu zij er eenmaal zijn, zullen zij ook blijven. Rusland heeft zeer zeker het recht een toegang te krijgen tot de Middellandse Zee, doch dit neemt niet weg dat het afkeuringswaardig is dat Moskou de Italiaanse aanduiding van „Mare Nostrum" (onze zee) overneemt.

Terugkomende op het vliegveld te Mellaha verklaarde hij dat de secretaris van defensie Forrestal gezegd heeft dat dit veld een loutere tussen station is en dat het niets te maken heeft met het aanleggen van bases in Noord-Afrika.

Noordamerikaanse autoriteiten van de luchtmacht die in Europa vertoeven, hebben verklaard dat de heropening van dit vliegveld noodzakelijk is in verband met de bevoorrading der Noordamerikaanse missie in het Middellandse Zegebied.

Tevens dient dit nieuwe vliegveld voor de anvoer van materiaal, dat ter beschikking is van de andere vliegvelden, zoals die in Dhahran Saudi Arabia. Washington heeft inmiddels verzekerd dat Engeland zijn toestemming zal verlenen voor het heropenen van dit veld, daar Engeland momenteel de administratie voert over het gebied, alwaar Mellaha ligt.

Niettegenstaande het feit, dat Noord-Amerika er met nadruk op wijst dat dit vliegveld slechts een station zal zijn, moge echter worden opgemerkt dat Mellaha zodanig gelegen is dat binnen een cirkel van 1450 kilometer de hoofdsteden van Italië, Joegoslavië, Albanië, Bulgarije, Griekenland als Turkije, gelegen zijn. Dit is de reden waarom zoveel landen met belangstelling de gebeurtenissen gadeslaan. Dit mag echter dienen ter handhaving van de wereldvrede in het algemeen.

DE ATOOMBOMMEN.

In de Veiligheidsraad te Lake Success stond Gromyko er op, dat atoombommen verboden en onmiddellijk vernietigd moeten worden, maar hij wilde niet beloven, dat de Sovjet-regering er in zou toestemmen, dat er een controle-systeem zou worden ingevoerd als dit gedaan was. Hij zeide, dat het controle systeem moest worden uitgewerkt, nadat het gebruik van atoomwapenen verboden was geworden.

Hij zeide, dat het verbod de eerste noodzakelijke stap was tot de internationale controle. Dit zou betekenen, dat de Verenigde Staten van Amerika, het enige land, waarvan bekend is dat zij atoombommen bezit, de voorraad atoombommen zou vernietigen en dan begint te praten over het maken van een verbod tot het maken van atoomwapenen. De Verenigde Staten hebben dit plan verworpen.

HET CONFLICT BROEIT IN IRAN.

Eddy Gilmore seint uit Moskou: De Pravda heeft geschreven, dat Rusland de Noordamerikaanse militaire waarnemers in Iran beschuldigd heeft wegens activiteiten, welke gevaarlijk kunnen zijn voor het Zuidelijke front van de Sovjet Unie. Deze beschuldiging is vervat in een nota welke de Russische Ambassadeur Ivan Sadchikou Zaterdag jl. aan de regering van Iran heeft overhandigd. Aan de bewoners van Iran wordt verteld, dat zij een eind moeten maken aan de abnormale toestand. In minder dan een week heeft de Russische regering vier notas uitgegeven omvattende verschillende activiteiten der Noordamerikaanse militairen.

Drie van deze notas werden rechtstreeks aan de Noordamerikaanse autoriteiten verzonden. Een aantal welingelichte waarnemers in Moskou is de mening toegedaan dat de Sovjet Unie zich zou beklagen bij de Veiligheidsraad tegen de Noordamerikaanse activiteiten, als zijnde een bedreiging voor de wereldvrede. Echter moet er worden bijgevoegd dat er geen redenen zijn om deze mening waar te maken.

De punten welke de Russen in hun beklag naar voren brengen zijn: a) De heropening van het Noordamerikaanse vliegveld te Mellaha in Noord Afrika; b) De aanwezigheid der Noordamerikaanse oorlogsschepen en mariniers in de geallieerdel wateren; c) De activiteiten der Noordamerikaanse vliegtuigen boven de Gele Zee en de wateren van Japan.

Gedurende de laatste paar dagen heeft een Sovjet commentator beweerd, dat de Noordamerikanen en Britten zich veel bekommeren om de gewapende strijdkrachten van Denemarken en de Deense vliegvelden. Er is in Rusland hierdoor een sterk vermoeden ontstaan, dat Noordamerika meer theoretische belangstelling toont in die gebieden, welke niet ver verwijderd zijn van de Sovjet grenzen.

Pravda schreef, dat Teheran reclameerde tegen de Iranees-Amerikaanse overeenkomst van October jl. waardoor Amerika te veel invloed heeft verkregen op de organisatie en de leiding der Iranese strijdkrachten. Hierdoor wordt Noordamerika in de gelegenheid gesteld om het Iranese Leger te ontdoen van zijn karakteristieke eigenschappen en de onafhankelijkheid van een souvereinestaat.

De regering van Iran heeft ontkend, dat de nieuwe overeenkomst dergelijke opportuniteiten biedt. De regering heeft slechts de contracten met de Noordamerikaanse officieren verlengd. De 'Pravda' schreef nog, dat de ovreeenkomst geen tijdsbepaling stelt voor 30 Noordamerikaanse waarnemers, gelijk het werd vastgesteld door het parlement in 1943.

ZWART IS BETER.

In Italië doet zich het eigenaardige feit voor, dat de sigaretten op de zwarte markt goedkoper èn beter zijn dan die in de gewone handel. De laatste zijn bovendien gerantsoeneerd: veertig sigaretten per week. De zwarte handelaren hebben kans gezien uit inlandse tabakssoorten een goede imitatie van Britse en Amerikaanse sigaretten te vervaardigen. De regering heeft geprobeerd, hiertegen te concurreren met het merk V-3, dat eerder aan een vliegtuig dan aan een sigaret doet denken, doch zonder succes. In enkele bladen wordt de regering nu aangeraden, het advies in te winnen van de experts van de zwarte markt.

DE KAT IS DOOD, LANG LEVE DE KAT.

De lokale Presbyteriaanse kerk te Pittsbrugh zal binnenkort 5.000 dollar rijker worden, daar Herma de Kat overleden is. Het testament van weduwe Ellen Smith, die onlangs overleed, gaf 5.000 dollar aan de kerk en stelde 5.000 dollar ter beschikking van een fonds voor het verzorgen van Herman de Kat, een blauwe Perzische kat. Daar de Kat evenwel voor zijn meesteres overleed, bleven de tien duizend dollars voor de Kerk.

VERKAPTE RUSSISCHE DIEFSTAL.

De Russen hebben enkele kostbare schilderijen uit het beroemde museum van Zwinger weggenomen. Deze schilderstukken zijn van de hand van oude meesters die een groot naam verworven hebben. Dit museum is gerestaureerd door de directie van de Sovjet militaire administratie. Hubert Ermisch, directeur van het restauratie departement van het museum sinds 1924 heeft gezegd, dat de Madonna van Raphael uit de Sixtijns kapel, de Heilige Nacht van Correggios en bijna alle stukken van Rubens en Duerer zijn naar Moskou vervoerd als oorlogssouveniers. De souveniers-commissie der Russen heeft geen enkel teken gegeven, dat er enig bedoeling bestaat om deze stukken terug te sturen. Wat kwantiteit betreft heeft het museum niet veel geleden, doch wat kwaliteit aangaat, heeft het museum een onnoemlijk groot verlies geleden.

Toen in de nacht van 13 op 14 Februari van het jaar 1945 vier bombardementen het hart van Dresden hebben doen scokken, heeft dit kunststuk van het hoogtepunt van de barok een grote schade geleden. Dit was de eerste maal dat deze prachtige Saksische stad aan de Elbe aan een luchtaanval onderhevig was. Russische autoriteiten wensen te verklaren, dat er nog steeds over de tienduizend mensen begraven moeten liggen onder de puinhopen, welke door deze aanval veroorzaakt zijn. Tot op de dag van vandaag is het centrum van deze oude stad een dode plaats gebleven. Er is een klein herstellingswerk begonnen. Tezamen met het museum van Zwinger zijn er nog twee andere theaters herbouwd. Dit is zeer typisch van de Sovjet administratie in deze zone. Zij zetten alles in het werk om de cultuur van Duitsland te doen herleven. Een reden hier voor is om de Duitsers af te leiden van het peinzen over hun lot. Gelijk vroeger is Dresden weder geworden het centrum van de Duitse orkesten en symphoniën.

1.000.000 KATTEN NAAR EUROPA.

De Amerikaanse poezen vereniging wil 1.000.000 gezonde en flinke werkkatten naar Europa sturen om de ratten, die het graan en andere voedselproducten opvreten, te verdelgen. Dit plan werd voorgesteld door de London Daily Mirrow. De Britse ambassadeur Lord Inverchapel en de Secretaris van Staat Generaal Marshall werden naar hun opinies gevraagd omtrent dit plan.

GOUDVONDST.

Een Heerlenaar vond al gravend in zijn akker een kistje inhoudende 40 gouden tientjes. Op het Heerlens politie bureau breekt men thans het hoofd over deze goudvondst.

TWISTEN TUSSEN MANNEN EN VROUWEN.

Het geschil tussen de vrouwen en echtgenoten in de Noordwestelijk stad Oregon over het dragen van lange rokken en bakkebaarden, heeft thans het toppunt bereikt In een campagne tegen de nieuwe mode hebben 76 mannen besloten hun baard te laten doorgroeien uit protest tegen het dragen van lange rokken door de vrouwen. Zij hebben een boete vastgesteld van 30 dollar, voor diegene die zich laat scheren. De baard begint bij sommigen al uit te spruiten. Enige vrouwen zetten hun dit betaald door zich uit de keuken terug te trekken. De mannen hebben beloofd zich niet te zullen scheren tot op de feestdag van Sint Patrick op 17 Maart

DE ADMINISTRATIE DER BELASTINGEN IN CURAÇAO

vestigt hierbij de aandacht van belastingplichtigen op het bepaalde bij artikel 24, lid 3 der „Landsverordening op de INKOMSTENBELASTING 1943" nopens kinderaftrek, voor toepassing bij aanslagregeling belastingjaar 1947, t.w.:

„dat de aftrek (voor ieder wettig, gewettigd of aangehuwd kind, dat geheel ten laste van de belastingplichtige is en op 1 Januari 1947 de leeftijd van achttien jaren nog niet bereikt heeft) uitsluitend zal worden toegepast ten aanzien van de kinderen door of vanwege de belastingplichtige VOOR 1 MAART 1948 opgegeven op Curaçao aan de Inspecteur der Belastingen en op de eilanden Aruba en Bonaire aan de Gouvernements-Ontvangers".

Ten behoeve van degenen die aan het bovenstaande voorschrift wensen te voldoen, zullen vanaf 4 Februari 1948 op de volgende kantoren formulieren (ter vereenvoudiging en hulp bij het doen der opgave) worden beschikbaar gesteld, t.w.:

Op Aruba:	Gezaghebber te Oranjestad Gouvernements-Ontvanger te Oranjestad Gouvernements-Ontvanger te San Nicolaas.
Op Bonaire:	Gezaghebber te Kralendijk. Gouvernements-Ontvanger te Kralendijk.
Op Curaçao:	Districtmeester 2de District Districtmeester 3de District Ontvanger van Curaçao Inspectie der Belastingen, (Douanegebouw) de Ruyterkade.

De aandacht van belastingplichtigen wordt erop gevestigd dat hierbovenbedoelde opgave overbodig is, in de gevallen dat belastingplichtige er zeker van is dat opgave door zijn werkgever wordt gedaan en/of hijzelf aangifte (van zijn inkomen middels officieel aangifteformulier "A") zal doen.

2—1